

LIJST DER BOEKJES DIE VOORRADIG ZIJN:

1. Drie maanden onder de sneeuw; 2. Zwarte Koo; 5. Aan de Molenbeek; 6. Een moedig meisje; 8. Het wonderlijk gezelschap; 9. De jonge vluchteling; 11. Het Kermismeisje; 12. Willem Tell; 13. Beter een lap dan een scheur; 14. Harten van Goud; 15. 't Verdrongen land van Saafginge; 17. De Zinneloozen te Gheel; 18. De hut op de Heide; 21. De Landlooper; 22. En toch feest; 23. St Niklaas in 't Veerhuis; 25. De Vriezeman aan 't Front; 26. Verdwaald en terecht; 27. De jongens van West-Roozebeke; 30. De verdrongen stad; 32. 't Weesje van Brugge; 35. Het kindje van de Zee; 36. De Roovers van de Moeren; 37. De bezembinders van Kleit; 38. De vlucht in de Koffer; 44. De Gierigaard; 46. Broederliefde; 48. Eerlijk duurt het langst; 51. Een lastig geschenk; 52. Zonder Ouders; 56. In 't Bosch van Houthulst; 57. Nog gered; 58. Uit de oude Doos; 59. Dokter Jenner en Jenny; 61. Streng Winters; 64. De kinderen van den Zeeloods; 66. De kinderen van den Smokkelaar; 67. De Paaschklokken; 68. De Landverhuizers; 69. Leeuwte van Damme; 72. Een moedige Kermisjongen; 76. Het Bultje; 77. De Pastoor van Lapscheure; 78. Samen uit; 80. Goed voor kwaad; 82. Vaderlandsche Verhalen; Naastenliefde; 86. De overwintering op Nova-Zembla; 89. Hoe Sinterklaas hielp; 90. In Grooten Nood; 91. Kerstmis aan Zee; 94. Het Spook; 95. De twee Weesjes; 97. De Vlucht; 102. Reinaert de Vos; 104. Denk aan moeder!; 107. Threesje; 110. Robinson Crusoe; 112. De Rooversjongen; 113. De Deserteur; 115. Onschuldig veroordeeld; 118. De Spion van den Molen; 121. Hoog bezoek; 122. De wonderlijke Zwaan; 123. Uit bange dagen; 125. De flinke Baanwachster; 128. De gelaarsde kat; 129. De Dochter van den Blauwer; 130. Met Vakantie; 132. Tinneke; 133. De Helden van Stekene; 134. Een onrechtvaardige gestraft; 137. Oom Tom; 142. Op 't oud kasteel; 143. De reis in de Wildernis; 144. Bij de Kabouters; 145. De Spionnen op den Toren; 146. De Jongen van Gaver; 148. De schat in de Duinen; 150. De smokkelaars van de Zee; 152. De schat in de mijn; 153. 't Graf in 't Bosch; 154. 't Berouw van den Strooper; 155. 't Kasteel Hoogdonk; 158. Van de hut naar 't Paleis; 159. Karel de Goede; 160. Na veel avonturen; 161. Gered door een Aap; 162. Jan Breydel; 163. De Slag der Gulden Sporen; 164. Van den Dood gered; 165. 't Bocheljongentje; 167. Van drie Roovers; 168. Een jonge Held; 169. Jacob van Artevelde; 171. Genoveva van Brabant; 172. Een avontuurlijke Reis; 174. Een vreeselijke avond; 175. De gevluchte slaaf; 176. In de vliegmaschine; 177. Een moedige vrouw; 178. Ontsnapt; 179. Valsch beschuldigd; 180. De Zoon van den Torenwachter; 182. De reis van Columbus; 186. Jack de Cow-boy; 189. De Held van Tremeloo; 191. De Cow-boy van Fort-Bell; 192. Jeanne d'Arc; 193. De wandelende Deur; 194. De avonturen van Geeraart; 195. Geeraart in Rusland; 199. De Wolf van Ghistel; 202. De Spaansche Furie; 203. De Boeteling van Veurne; 210. Het verwoeste Vlaanderen; 211. De vondeling van 't Regiment; 212. Betoonde Naastenliefde; 213. De IJslandvaarders; 214. Jongens-harten; 216. Een dappere vrouw; 217. Ali-Baba en de veertig Roovers; 218. Groot Broer; 219. De jonge verstooteling; 220. Een kerstavond op de Prairie; 221. Leo's Nieuwjaar; 222. 't Gestolen kind; 233. De Roovers gestraft; 224. De Wildeman; 225. Het dolend melkmeisje; 226. De lotgevallen van den Wildstrooper; 227. Verdreven uit zijn land; 228. Moeder gered; 229. 't Dievenhuis; 230. De Schatgravers; 231. Een slechte Kameraad; 232. Bij de zakkenrollers; 233. Kleine Oorlog; 234. De Heldendood van Anneessens; 235. De Wandelende Jood in Vlaanderen; 236. Nelly van den Mijnwerker; 237. De Geldduivel;

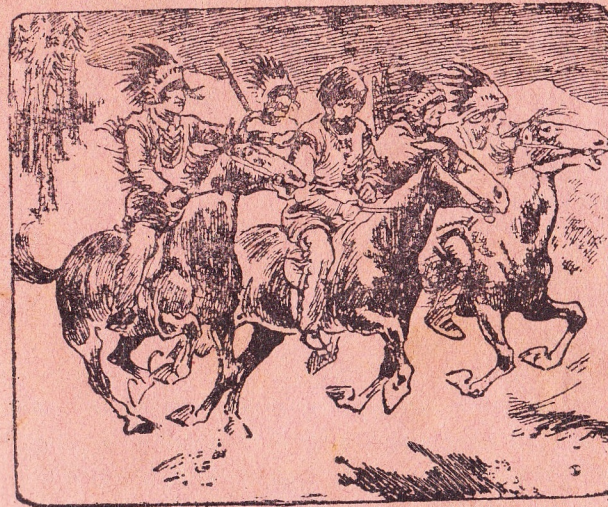
— ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW BOEKJE. —

A. HANS' ROMANBIBLIOTHEEK

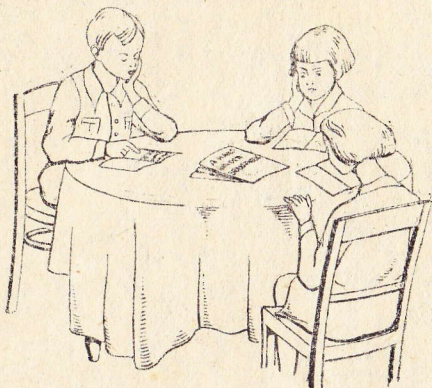
A. HANS

Nr. 308.

De Vrienden der Slaven

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

Nr. 308.

A. HANS.

De Vrienden der Slaven

UITGAVE
A. HANS-VAN DER MEULEN
CONTICH.

DE VRIENDEN DER SLAVEN.

I.

In de schuur van boer Winston was een hoek door planken afgesperd en daar hield meester Roberts school, voor de kinderen der in den omtrek wonende kolonisten.

Mijnheer Roberts was nog geen twintig jaar; hij logeerde bij boer Winston. Hij was geen eigenlijke onderwijzer, maar studeerde nog op de hoogeschool. Zijn ouders waren arm en konden zijn studie niet betalen. En Roberts moest dan in de stad nog een kamer huren en zijn kost koopen. Om zelf geld te verdienen hield hij in de lange vacantes school, ergens op de groote vlakte. Zoo kon hij dan in den Winter weer verder leeren, want hij wilde dokter worden.

En de kolonisten waren tevreden in hun verre, eenzame streek zulk een onderwijzer te krijgen. Er waren te weinig kinderen, om een *echte school* te bouwen als in een dorp of stad. En 's Winters zouden de meeste scholieren er niet heen kunnen

want dan lag de sneeuw te hoog en was dikwijls de koude al te hevig.

's Winters leerden de kinderen thuis met de hulp van vader of moeder.

Twaalf jongens en meisjes zaten nu in het eigenaardig lokaal. Aan den muur hing een kaart van Amerika, door meester Roberts zelf getee-kend. Ook zag men er eenige platen van de Bij-belsche geschiedenis, vroeger door boer Win-ston in de stad gekocht. De kinderen zaten op bankjes, door een knecht getimmerd van oud hout.

Mijnheer Roberts zou de volgende week naar de universiteitsstad terug keeren, want de Win-ter naderde; het werd al vrij vroeg donker en daarom mochten de leerlingen om half vier heen gaan.

Maar Rorik Fulton bleef nog een uur. Hij was al veertien jaar en had aan den meester nog zoo-veel te vragen, voor deze vertrok. Het was uit-leg over de Engelsche taal, die Rorik in den Win-ter flink wilde bestudeeren. Hij leerde gaarne.

Rorik ging met den meester naar diens ka-mertje in het huis van boer Winston. En bij 't licht van een eind kaars werden weer de boeken geopend. De meester had er plezier in den knaap te helpen. Zelf had hij ook zooveel moeite moeten doen om zijn eerste onderwijs te krij-gen.

Toen het bij zessen was, zei mijnheer Roberts:
— Rorik, nu is het tijd om naar huis te gaan.
Het is al heelemaal donker.

— O, ik heb een lantaarn mee, meester.

— Maar ge woont ver van hier. Uw ouders zouden ongerust worden. Morgenavond praten we wel weer eens over de vervoeging der werk-woorden.

Vrouw Winston, die zeer bevriend was met de familie Fulton, liet Rorik nog eerst een boter-ham eten en een kop thee drinken.

Toen vertrok de jongen, die zijn lantaarn aan-gestoken had.

't Was een eenzame weg naar huis. Rorik moest door het bosch. Maar vrees voelde hij niet. De kinderen van die Amerikaansche kolo-nisten waren wel gewoon aan de eenzaamheid. Hun ouders ontgonnen de woeste vlakke, waar ze zelf wegen hadden gebaad en ze ver van de steden en dorpen woonden.

Maar in het bosch schrok Rorik nu toch even. Hij zag een man, die tegen een boom zat. Wat deed hij daar zoo geheimzinnig? Er zwierven soms rare kerels door de streek, blanken of In-dianen...

Rorik bemerkte dat die man een neger was. En nu vermoedde hij dat hij een weggelooopen slaaf was, die het nabije Kanada wilde bereiken.

In Amerika heerschte toen nog de slavernij.

Negers en negerinnen werden gekocht en verkocht als vee, en moesten hard werken. Vooral in het Zuiden, op de groote plantage's, hadden ze een hard lot, en werden velen mishandeld. Slavendrijvers sloegen hen met de zweep als de arme wroeters niet hard genoeg werkten naar hun zin. Geen wonder dat zulke slaven dikwijls poogden te vluchten. Als ze Kanada konden bereiken, waren ze vrij, want daar had Engeland die onmenschelijke verdrukking afgeschaft.

Vele goedgezinden in Amerika verfoeiden ook de slavernij en tot hen behoorden deze kolonisten in het Noorden.

Medelijdend bleef Rorik bij den neger staan.

— Zijt ge moe? vroeg hij.

— Ja, antwoordde de man.

— Zeker al lang op reis?

De neger knikte.

— Ge moet van mij of van mijn ouders niet bang zijn, vervolgde Rorik. Ik begrijp wel dat ge een gevluchte slaaf zijt. En we geven u groot gelijk, dat ge wegloopt.

— Ben ik nog ver van Kanada?

— Niet zoo heel ver meer; maar toch nog een paar dagen gaans. Ga mee naar mijn huis. Ge kunt in het bosch niet blijven. De nachten zijn al erg koud. En ge zult ook wel honger hebben.

— Maar men zet mij na!

— O, de slavenjagers zullen u bij ons niet vinden, verzekerde Rorik. We hebben er al meer van uw volk verstoep en voort geholpen.

De neger stond op. Hij vertelde onderweg, dat hij uit 't Zuiden kwam, waar hij op een katoenplantage had gewerkt. Verleden maand was zijn vrouw daar gestorven. Ze was geweldig geslagen geworden, omdat ze door zwakte, haar dagelijksche taak niet kon verrichten.

— Toen de opzichter me na haar begrafenis nog bespotte, gaf ik hem klappen...

— Dat was verdiend, zei Rorik. Zoo'n gemeene lafaard.

— Maar toen moest ik wel vluchten. O, ik snak al zoo lang naar de vrijheid.

— Ik geloof u... Die slavernij is een schande.

Zoo sprekend begaven ze zich naar de hoeve van Fulton.

Vader, moeder en de vijf andere kinderen keken vreemd op, toen Rorik met den neger binnen stapte.

De gevluchte slaaf bleef verlegen aan de deur staan. Met enkele woorden vertelde Rorik, wie hij was.

— Ga maar zitten, noodigde baas Fulton. Bij ons zijt ge veilig.

Ook moeder stelde den neger gerust. Deze scheen uitgehongerd, zoo veel at hij van 't lekkere brood, dat Kaatje, de zestienjarige dochter,

hem voor zette. Hij sprak dan over zijn lotgevallen. Maar hij zag er vreeselijk moe uit.

— Gij hebt zeker in lang geen rustigen nacht meer gehad? zei boer Fulton.

— In een maand niet meer... Ik durfde me niet op een boerderij te wagen, en sliep in de bosschen.

— Wel, dan krijgt ge nu toch een bed, jongen.

— Hij kan met mij mee gaan, zei Jacob, de knecht, die boven den stal sliep, om dadelijk bij de hand te zijn als er iets met het vee scheelde, dat niet buiten bleef.

— Neen, 't is beter dat hij in huis blijft, hernam de boer. We moeten aan de slavenjagers denken. Die doorzoeken ongevraagd schuren en stallen. Ze zijn vreeselijk brutaal. We hebben nog een vrij bed op zolder staan. Kaatje maak het eens gauw in orde...

Het meisje deed dit gaarne, want ze voelde innig medelijden met den vluchteling. Vader en moeder Fulton hadden hun kinderen geleerd, dat ook de negers schepselen Gods zijn, die men als naasten moet beminnen.

Na een kwartier zei Kaatje dat het bed gereed was.

— Kom, vriend, dan breng ik u naar uw nachtleger, sprak vader.

De vluchteling dankte deze goede menschen

voor hun hulp. Hij beefde inderdaad van vermoeienis. En moeder zei, dat hij hier maar eenige dagen moest blijven om uit te rusten. Ze wist wel, dat vluchtende slaven op hun weg naar Kanada van afmatting bezweken waren.

— Hier zult ge zacht en warm liggen, zei de boer tot den neger. En vergeet nu maar uw achtervolgers.

Hij had hem op een zolderkamertje gebracht.

Toen vader weer beneden kwam, vroeg Rorik:

— Maar vader, de slavenjagers zullen toch niet uit 't Zuiden naar hier komen, zoo ver!

— O, ze hebben bonden in alle staten en geven kennis van de vlucht. En helpen elkaar. Ook de politie moet meewerken om de arme kerels op te sporen. 't Is niet gemakkelijk Kanada te bereiken. Een gevluchte slaaf wordt gauw opgemerkt en dan moet hij uitleggen, van waar hij komt of waarheen hij gaat en zoo zit hij dadelijk in de val. Er denken gelukkig meer en meer voor de afschaffing.

— Maar in 't Zuiden zijn de planters er erg tegen, merkte Jacob op. Ze gebruiken daar duizenden negers voor het katoen.

— Ja, ik weet het wel. Ze kunnen de negers ook in dienst houden, als ze hen behoorlijk betalen en fatsoenlijk behandelen. En dan zal het niet meer mogelijk zijn man en vrouw te scheiden of kinderen van hun ouders te scheiden.

— Meester Roberts heeft gezegd, dat er een roerend boek verschenen is over de ellende der slaven, sprak Rorik. Het is van mevrouw Beecher Stowe. De meester verzekert dat het overal diepen indruk zal maken.

— Dan moet ik het eens koopen, als ik naar de stad ga, hernam vader. Ik moet er nog heen vóór den Winter. Ja, die schande der slavernij zal toch eindelijk wel uit ons land geweerd worden.

Het gezin zat gezellig bij elkaar in de houten woning. Later hielp Jacob, de knecht, zijn vader nog met eenig werk in den stal.

Toen ze weer in huis zaten, stond het avondmaal klaar.

Onder het eten hoorde men getrappel van paarden.

— Er komt bezoek, zei vrouw Fulton. Wie kunnen dat zijn?

— De slavenjagers natuurlijk, sprak vader. Ik zal ze wel te woord staan. Kom, Jacob, ga mee!

Hij deed de voordeur open. Twee ruiters sprongen uit 't zadel.

— Goeden avond, boer, zei er een. We jagen een gevluchten neger na. We weten dat hij hier in den omtrek is. We hebben zijn spoor kunnen nagaan.

— 't Is een vuil werkje dat ge doet! antwoordde Fulton.

— O, zijt ge ook een van die slavenvrienden? Dan zullen we goed doen uw huis eens te doorzoeken.

De spreker was een lange kerel met weerzinwekkend gelaat. Fulton kon het zien in 't licht, dat uit de woning viel.

— Mijn huis onderzoeken? zei de boer. Geen van u beiden komt er in. Ge verbeeldt u zeker, dat wij ook slagen zijn! Probeer het niet een voet over den drempel te zetten of ge trommelt een heel eind achteruit.

— En ik help een handje! verzekerde Jacob.

— Hoe vriendelijk en gastvrij!

— Slavenjagers ontvang ik niet! Die zijn me te verachtelijk! Menschen najagen erger dan dieren!

— Jim, hij noemt negers menschen! spotte de tweede.

— Ja, en die boer schijnt te vergeten dat het verboden is gevluchte slaven te helpen, hernam Jim.

— Ik heb van u geen lessen nodig, kerel! verzekerde Fulton. En, hoepel nu gerust op!

— We kunnen met politie terug keeren!

— Ga gerust uw gang!

— Ge weet in elk geval meer van den gevluchten slaaf af! beweerde Jim.

— Wat ik weet of niet weet, gaat u niet in 't

minst aan. Inlichtingen krijgt ge niet! Gegroet!

Fulton en Jacob keerden in huis terug.

— Ge hebt die mannen goed geantwoord, zei moeder. Ik verstond alles.

— Maar ze zullen hier wel op de loer blijven liggen, sprak vader. De vluchteling moet een paar dagen boven blijven.

— Ze denken dus, dat hij hier is?

— Hier of in den omtrek... En konden ze hem aanhouden ze zouden hem tusschen hun paarden binden. Al de slavenhandelaars en slavenhouders doen samen, om de vlucht van die arme lieden, zoo moeilijk mogelijk te maken.

De neger had van het bezoek niets gemerkt. Hij sliep vast.

De jongste kinderen gingen ter ruste, nadat vader het avondgebed had gedaan, om Gods bescherming over de hoeve af te smeeken.

Vader praatte met Jacob over het werk. Moeder en Kaatje naaiden, en Rorik teekende op, wat hij dien avond van den meester gehoord had.

Jacob ging dan heen naar zijn kamertje boven den stal. Hij keerde echter terug en zei:

— Baas, die kerels zijn in de schuur geweest. De deur is open gebroken.

— Ze hebben er naar den neger gezocht. Het was dus wel goed, dat we hem boven gelegd hebben.

Vader vergezelde Jacob. Ze merkten echter niets meer van de slavenjagers en maakten de schuurdeur vast.

— Vader, als die mannen met politie komen, moet ge den neger dan over leveren? vroeg Kaatje.

— O, ja, zoo is de wet, de slechte onteerende wet, waartegen veel regeeringsmannen protesteerden. Maar de politie is ver af en eer die hier is, hebben we den armen man al veel verder gebracht, ja, kan hij al veilig in Kanada zijn.

Om half tien lag het gansche gezin te bed.

Rorik had zijn kamertje ook boven. Hij bleef nog wat wakker, en 't leek hem of hij gerucht hoorde. Hij rees overeind en luisterde scherper.

— Er wordt aan het dak gefrutseld, zei hij bij zich zelf.

En hij vermoedde dat de slavenjagers poogden om zoo in huis te dringen en den neger te zoeken.

Vlug verliet hij zijn bed en kamertje en wekte zijn vader. Hij deelde mee, wat hij gehoord had.

— Zouden die schelmen dat durven? bromde boer Fulton.

Snel kleepte hij zich.

— Wees toch voorzichtig! waarschuwde moeder.

— Ja, ja... Maar mijn huis laten schenden door die schavuiten, dat zal niet waar zijn.

Vader Fulton nam het geweer, dat boven zijn bed hing.

— Loop stil naar Jacob en zeg hem, dat hij in huis komt, zei hij tot zijn zoon.

Vlug stak de boer een lantaarn aan. Hij ging naar boven. En het eerste wat hij zag, waren een paar beenen, die uit een gat in 't dak hingen.

Die twee slavenjagers hadden dus een opening gemaakt en een van hen liet er zich door zakken. Maar het gat, voor zijn beenen wijd genoeg, bleek nog te nauw voor zijn lichaam. De inbreker was zich aan 't wringen. En de boer hoorde hem zeggen:

— Nog wat wijder maken, Eric!

— 't Is Jim, de brutaalste van de twee, dacht Fulton, die zich niet lang moest bezinnen.

Er lagen op zolder koorden genoeg en vlug nam de boer een zeel. Hij bond Jim's beenen samen. De kerel voelde dat wel en wilde haastig weer omhoog kruipen. Dat lukte echter niet.

— Kalm aan! spotte Fulton. Ge blijft zoo hangen. Denk er om, ik heb mijn geweer bij me.

De ander, Eric, scheen te vluchten, want Jim riep angstig:

— Laat me niet in den steek!

Jacob, de knecht, en Rorik kwamen boven.

— Ik heb wild gevangen, zei de boer. Een dier schavuiten wilde zich door dit dak laten zak-

ken, maar 't gat was nog niet wijd genoeg gemaakt.

— Baas, ge hebt hem al gebonden, sprak Jacob.

— Ja, ja... hij is geknipt. Verwijder de opening wat, we moeten het dak toch herstellen... We halen den boef dan heelemaal binnen.

Dit gebeurde en Jim lag weerloos op den vloer. Moeder en Kaatje hadden zich gekleed en kwamen ook kijken. Vader vertelde, wat er gebeurd was.

— Zoo meenen die kerels 's nachts als dieven in een huis te mogen breken, zei hij.

We meenden dat de slaaf hier verborgen zat, sprak Jim.

— Dan hadt ge toch het recht niet zoo te handelen; ge weet dat heel goed, brutale vlegel.

— O, laat me vrij... We zullen voort reizen!

— Dat zoudt ge wel willen, maar ge moet die brutale streken afleeren. We zullen u naar de politie brengen.

't Hielp niet of de gevangene smeekte of kermde. Hij kreeg van vrouw Fulton een maal eten en toen werd hij gebonden in de schuur gesloten. Jacob en de boer hielden den ganschen nacht de wacht, want Eric, de andere schelm, zou wel durven terug keeren, meende Fulton.

Deze vertoonde zich echter niet meer. Hij was met de twee paarden verdwenen.

's Morgens vertelde de boer alles aan den neger, die niets gemerkt had, zoo vast was hij in slaap geweest.

— Maar ge moet dadelijk verder, zei Fulton. Er kan een heel onderzoek volgen.

— Kaatje, sprak vader tot zijn dochter, gij kunt den vluchteling met de huifkar naar oom Daniël brengen; die zal hem dan ook helpen.

Kaatje wilde dit zeer gaarne doen.

De neger ontbeet en kreeg wat geld. Hij dankte met de tranen in de oogen de brave lieden. Jacob had de huifkar ingespannen. De neger zette zich heelemaal van achter en het flinke Kaatje, die ook op het land meewerkte, nam plaats op den bok om het kloeke paard te mennen. Ze had een geweer naast zich. Kinderen van kolonisten moesten zich zelf kunnen beschermen en de meisjes waren zoo wakker als de jongens.

Zoo vertrok de gevluchte slaaf en Jim had niets van hem bemerkt.

Rorik ging naar school en had er veel te vertellen aan den meester en boer Winston. Deze reed te paard naar Fulton en was het met hem volkomen eens, dat Jim aan de politie overgeven moest worden.

— Ik moest toch vóór den Winter naar de stad en ik zal dan maar morgen gaan, besloot Fulton.

— Wel, dan vergezel ik u, zei Winston. Ik heb er ook verscheidene inkoop te doen...

De gevangene werd goed behandeld, maar scherp bewaakt. Telkens vroeg hij zijn vrijheid terug, want hij wist zeer goed, dat hij van den rechter straf zou krijgen, om zoo een woning geschonden te hebben.

's Avonds keerde Kaatje terug. Ze vertelde, dat oom Daniël den neger naar Kanada zou brengen.

II.

Den volgenden morgen vertrok boer Fulton met een grooten wagen. Hij moest allerlei waren voor den Winter meebrengen, en ook Winston zou heel wat te laden hebben. Twee paarden waren vóór den wagen gespannen. Jim werd achterin geplaatst, zoo gebonden dat de touwen hem geen pijn deden, maar hij niet vluchten kon. Rorik moest mee als getuige, Winston en een stevige knecht stapten ook op.

Zoo werd de reis naar de stad aanvaard.

— Tot overmorgenavond, riep Winston tot vrouw.

— God behoeft u, antwoordde ze.

't Was een lange tocht, eerst over de oneffen vlakten, dan over gebaande wegen. Pas 's avonds waren ze in de stad, een kleine plaats, maar waar een geregeld bestuur was, een postkantoor, een bank en men van alles kon koopen.

Fulton ried eerst naar 't politiekantoor om den gevangene over te geven. Een overste luisterde naar zijn verhaal.

— Kom morgen om tien uur bij den rechter, zei hij dan.

Jim werd in de gevangenis gestoken. En de boeren reden naar een herberg. Toen de paarden gestald waren en de vier reizigers wat gegeten hadden, trokken deze de stad in. Rorik vond die wandeling zeer plezierig. Dat was immers voor hem hier een vreemde wereld. Vader en Winston begonnen reeds hun inkoop, want morgen zou er tijd besteed moeten worden aan de rechtszaak.

Den volgenden morgen om negen uur waren allen in 't gerechtshof, een kleine zaal. 't Ging daar eenvoudig toe en men stelde er de zaken niet uit. Eerst kwamen enkele andere gevallen voor van Indianen, die paarden gestolen hadden, van blanke dronkaards, vechters en dieven. Toen werd Jim binnen gebracht.

Boer Fulton deed zijn verhaal, zonder er bij te voegen, dat de neger werkelijk in zijn huis was verborgen. De rechter vroeg daar ook niet naar. Rorik was wat zenuwachtig, toen hij verhaalde, hoe hij eerst het leven aan het dak had gehoord.

— Bekent gij dat? vroeg de rechter aan Jim.

— Ja, mijnheer, maar ik was zeker dat de slaaf bij hem verdoken zat! sprak de gevangene.

— Dat gaat ons hier niet aan. En al zaten er tien slaven verborgen, dan hebt gij het recht niet als een dief binnen te breken. Ge kondt de hulp van de politie inroepen, voor een huiszoeking. Een slavenjager, als gij, die voor geld arme kerels vervolgt, moeten buiten de huizen blijven. En daar 's nachts een gat in 't dak maken, terwijl de menschen slapen, ge moet durven! Uw kamaraad heeft het wel begrepen, dat hij 't veiligst is ver van 't gerecht.

Jim werd veroordeeld tot een pak slagen en een jaar gevangenisstraf. Woedend keek hij naar Fulton en Rorik.

Maar deze en Winston gingen bedaard hun verdere inkoop doen.

— De rechter is ook tegen de slavernij, zei Fulton. Niet dat hij daarom dien kerel veroordeelde, maar ge kondt het uit zijn woorden wel opmaken.

— Ja, hij verweet Jim dat hij om geld die arme lieden achtervolgde.

— O, 't is waar, ik moet hier een boek kopen. Hoe heet het, Rorik?

— De hut van oom Tom, vader. 't Is geschreven door mevrouw Beecher Stowe.

— Dan zullen we eens in een boekwinkel kijken. We moeten nog wat andere lectuur meenemen voor den Winter.

Als de sneeuw de vlakte bedekte en het streng vroom, waren boeken de goede vrienden op de eenzame hoeve.

Voor Rorik was zoo'n kijkje in een boekenwinkel een groot genot.

Den volgenden dag werd de terugreis aanvaard. Zulk een weerkomst uit de stad leek altijd een feest op een eenzame Amerikaansche hoeve. De reizigers hadden veel te vertellen en er was zoo veel te bekijken van het meegebrachte.

De schoolmeester was al lang vertrokken en Rorik leerde thuis. 't Winterde reeds streng, maar op de hoeve was het gezellig.

Vader en Jacob hadden heel den dag in de schuur gewerkt en kwamen, toen 't donker werd, in huis.

Maar nadat hij wat gegeten had, moest vader nog eens uit. Hij zou een bezoek brengen aan Winston, die ziek was. Kaatje stak de lantaarn voor hem aan.

— Om een uur of negen ben ik terug, zei Fulton. Kaatje, dan kunt ge nog een uurtje voorlezen uit « De Hut van Oom Tom ».

Kaatje had het boek zelf al twee maal verslonden, mogen we wel zeggen, en nu las ze het aan haar ouders voor. Moeder pinkte dikwijls een traan weg bij het roerend verhaal van oom Tom.

Fulton vertrok en snel stapte hij door het bosch. Hij merkte niet dat hij gevolgd werd. Een Indiaan sloop achter hem.

Er waren nog Indianen in de bergstreek, die deze vlakte begrensde. De meesten leefden rustig en waren met de blanken bevriend. Maar sommige groepen wilden zich aan het gezag niet onderwerpen, en beweerden, dat de witte

mannen geen recht hadden in hun land te wonen. Ze roofden soms vee.

De Indiaan, die nu boer Fulton bespiedde, ging mee tot aan de hoeve van Winston. Toen Fulton binnen was, luisterde de spion aan een der ramen. Daarop verdween hij.

Winston was erg ziek geweest, maar beterde nu toch; hij zat in zijn wijden zetel bij den haard en was blij thans wat te kunnen praten met zijn vriend.

Om half negen vertrok Fulton. Toen hij een eindje van de hoeve was, sprongen eensklaps eenige mannen van achter de boomen. En eer Fulton goed begreep wat er gebeurde, werd hij vast gegrepen en meegesleurd.

Hij schrok geweldig en dadelijk dacht hij aan zijn vrouw en kinderen. Wat zouden ze ongerust zijn, als hij niet thuis kwam. En waarom namen deze Indianen hem gevangen? Zeker om van nacht de hoeve te overvallen en alles te stelen, wat hun kon dienen! Maar gelukkig was Jacob, de knecht, er.

Fulton zond een gebed tot God om zijn gezin voor ongeluk te behoeden.

— Wat wilt ge met mij doen? vroeg hij.

Maar hij kreeg geen antwoord. Buiten het bosch stonden paarden en Fulton herkende zijn eigen dieren. De roovers waren dus al op zijn boerderij geweest. En angstig vroeg de arme gevangene zich af, wat er met zijn vrouw en kinderen en met Jacob gebeurd zou zijn.

Hij werd op een paard gezet en gebonden. En eenige Indianen, ook te paard, vergezelden hem. Na een half uur kwamen ze aan een verlaten ba-

rak, waar een boer gewoond had, die na den dood van zijn vrouw weer naar de stad teruggekeerd was.

En in die barak nestelden nu deze zwervende Indianen.

Fulton werd in de barak geleid. Daar was het licht en brandde een houtvuur.

— Ha, ge hebt hem, flink zoo! riep een blanke man uit, die bij de haard zat.

Fulton schrok. Hij herkende Jim, den slavenjager, dien hij in den Herfst aan het gerecht overgeleverd had.

— Ha, boertje, dat is buiten uw verwachting, hé! zei Jim. Ge dacht natuurlijk dat ik nog in de gevangenis zat. Maar een kerel als ik, houden ze daar niet. En terwijl ik in dat kot zat te brommen, dacht ik er over hoe ik op u wraak zou nemen, want een man als ik, vergeet zoo iets niet!

Fulton begreep, dat de schelm, die uit de bewoonde streken moest blijven, daar hij een ontvlucht gevangene was, zich bij de Indianen aangesloten had, zooals meer van die schurken deden.

— Nu moeten ze uw jongen ook nog halen, vervolgde Jim. Hij heeft tegen mij getuigd. En dan zullen de Indianen u beiden scalpeeren. Ja, ja, netjes snijden ze uw hersenpan weg en ze zullen die aan de deur van uw hoeve spijkeren.

Fulton huiverde. Hij wist wel, hoe wreed de Indianen soms tegen blanken optraden.

— Hoeveel geld wilt ge hebben om me vrij te laten? vroeg Fulton.

— O, uw geld krijg ik toch. Dat zullen we uit uw huis halen. Nu hebt ge zooveel praat niet meer als toen ik bij u in de schuur zat. De rollen zijn omgekeerd.

Fulton sprak over zijn vrouw en kinderen, maar Jim lachte hem uit en liet hem in een koude zijkamer opsluiten. In zijn angst en wanhoop smeekte de arme gevangene God om hulp.

De Indianen waren nu ook in huis, zes ruwe kerels. Ze aten en dronken en inmiddels besprak Jim met hen, hoe ze in den nacht Rorik Fulton uit huis zouden halen. Hij had grooten invloed op hen, omdat hij als zoogenaame blanke handelaar bij boeren zou gaan om alles te bespieden en dan in den nacht de roovers heen te brengen.

Plots sprongen de Indianen op. Met een geweldigen slag werd de deur ingebeukt. En stoere kolonisten sprongen binnen. Jacob was de eerste, toen Rorik, dan volgden andere boeren. Jim had zijn geweer gegrepen en mikte op Rorik, dien hij haatte. Maar Jacob, die ook gewapend was, bleek nog vlugger te zijn dan hij. Snel schoot hij en Jim stortte neer. Een Indiaan, die eveneens verzet wilde bieden, kreeg van Rorik zoo'n klap

met een knuppel, dat hij rond draaide. De anderen zagen geweren op zich gericht en gaven zich over.

Boer Fulton, in de zijkamer, riep luide, dat hij zich daar bevond. Rorik was dadelijk bij hem.

— Vader! riep hij, snikkend van ontroering.

— O, mijn jongen, mijn jongen... En hoe zijn moeder en de anderen?

— Allen wel!

— God zij geloofd.

Rorik sneed zijn vaders banden door. Jim was al dood. De Indianen werden gebonden en meegevoerd.

Jacob vertelde hoe hij door 't blaffen van Wil, den hond, gemerkt had dat er iets op de hoeve gebeurde. Hij was naar buiten gegaan en zag de Indianen met de paarden vluchten. Hij, Rorik en Kaatje waren toen elk naar een hoeve gelopen om hulp. Jacob vernam bij Winston, dat zijn baas daar al vertrokken was. En hij vreesde dat de Indianen hem meegevoerd hadden. De boeren uit 't ronde boden hulp. Men vond het spoor der roovers en zoo was men hier geraakt.

Ge kunt denken in welke spanning men op de hoeve wachtte. Kaatje was er gebleven en hield met een geweer de wacht.

Eindelijk hoorde ze gerucht. Maar 't waren

de bevrijders die kwamen. En ze hadden vader mee. Hoe vurig dankte men God!

Men verwittigde de politiepost in de stad. 's Anderdaags tegen den avond waren er vier bere- den agenten. Ze schouwden het lijk van Jim en begroeven het. Ze namen de Indianen mee die streng gestraft zouden worden.

Jaren gingen voorbij en waar de hoeven van Winston, Fulton en de andere kolonisten ston- den, was een dorp gebouwd.

De slavernij in Amerika werd afgeschaft, en Rorik die advokaat was geworden, had er ook hard voor gewerkt.

Kaatje was de flinke vrouw van Winston's zoon en ze woonden op een eigen hoeve.

EINDE.

Wat Grapjes

Gedachten.

- Verbruik nooit uw geld voor dat gij het hebt.
- Weelde jaagt ons op hooger kosten dan honger en koude.
- Leugens en slangen kronkelen zich.
- Schoone bloemen staan niet lang aan den weg.
- Zijn eigen overwinnen is de grootste zegepraal.
- Zwijgen is de gramschap blusschen.

**
*

Hij kende zijnen stiel.

Boerken Savooie is op wandel, en terwijl hij in diepe gedachten verzonken is, wordt hij opeens omge- worpen door een auto.

— 't Is uwe schuld, zegt de chauffeur, ik ken mij- nen stiel, het is twintig jaar dat ik reeds den auto drijf.

— En ik ken mijnen stiel, zegt Boerken ; 't is al vijftig jaar dat ik te voet ga !

**
*

Terug van de stad.

Pachter Nelis was naar de stad geweest en komt terug met 'n vertrokken gelaat en felle krampen aan de maag.

— Hewel, pachter, zegt zijn vrouw, hoe vindt ge het eten in de restaurants in de stad ?

— Zwijs stil, jonk ; ik heb honger geleden...
— Honger ! hoe dat ? ge had toch geld genoeg op zak ?

— Wel, ze zetten op een papierke wat er te eten is, en dat zijn allemaal zoo'n aardige dingen, waar ik niets van verstond dan mostaard, en ik heb dan ook niets anders durven vragen dan mostaard ; 'k Geloof dat ik er wel drie glazen ge-eten heb ; geef mij al gauw wat eten...

**

— Als Janneken ter schole ging, schreef zijn meester op 't bord :

Alle menschen van ons land
Hebben tien vingers aan elke hand
Vijf en twintig aan handen en voeten
Juist gelijk ze hebben moeten
Da's niet juist, zei Janneke, er ontbreken hier komma's, lees nu nog eens.

Alle menschen van ons land
Hebben tien vingers : aan elke hand
Vijf : en twintig aan handen en voeten
Juist gelijk ze hebben moeten.

**

Wat zijn de menschen goed ! och !
Dat zegt ge wel : trots uw bedrog
Vertrouwen ze op uw braafheid nog.
Wat zijn de menschen slecht ! ach !
Dat zegt ge wel : schier elken dag
Bewijst ge dit door uw gedrag.

Het madeliefje.

Spread vroolijk tusschen gras en kruid
Het hagelwitte kroontjen uit
Om 't hart van louter goude !
Al valt het voorjaar schraal en ruw,
Wat, Madeliefje deert het u ?
Gij zijt niet bang voor koude.
Gij mint het h rt dat vol en zacht,
Gods rijkste schepping tegenlacht
En 't loflied uit doet vloeien ;
De wijze, wien gij ootmoed leert ;
De needrige armoe, die gij eert,
Met voor haar deur te bloeien.
Gij mint een onbezorgde jeugd,
In 't gras met koninklijke vreugd,
Haar boersche kransjes windend ;
En 't weesje vreemd aan spel en lust
Ter stille plek, waar moeder rust,
U altijd wedervindend.
Gij schuwt de schaduw noch het licht,
Maar toont alom een blij gezicht ;
Gij hebt geen zorg van noode :
Een druppel regen, laat of vroeg
Een weinig zon is u genoeg
Een staanplaatsje op de zode.

**

Pietje had den heelen middag bij Kareltje gespeeld
Toen het voor hem tijd werd om naar huis te gaan be-
gon het te regenen.

Kareltjes moeder gaf dadelijk den regenjas van haar zoontje aan Pietje om die aan te doen.

— O, doet u zooveel moeite niet, zei Pietje beleefd antwoordde zij. Ik weet zeker, dat uw eigen moeder hetzelfde voor Kareltje zou doen.

— Moeder zou meer doen hernam Pietje plechtig.
— Zij zou Karel vragen om te blijven eten.

Een lesje in de statistiek.

Mijnheer en mevrouw Ter Legeren zitten 's avonds hun gazet te lezen.

Mevrouw. — Zeg eens, Karel, ik lees daar, onder de berichten uit Amerika, dat, volgens de laatste berichten uit Amerika, dat volgens de laatste statistieke gegevens, het gemiddeld getal personen van een Amerikaansch gezin 5.04. is. Wat wil dat zeggen 5.04 ? Hoe rekenen zij dat ?

Mijnheer. — Dat is heel eenvoudig. Stel u eens voor, dat het in Holland was dan zou u de 5 zijn, en omdat we 4 kinderen hebben, is de 4 ook duidelijk.

Mevrouw. — Juist. Maar de 0 dan ?

Mijnheer. — Wel ! ik ben de 0.